

РЕШЕНИЕ

№ 7229

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **12189** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Образувано е по касационна жалба на В. С. С., чрез адв. Т. Ч. срещу решение от 01.08.2025г., постановено по НАХД № 771/2025г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 13-ти с-в, с което се потвърждава заповед № 3382зз-1046 от 18.12.2024 г., издадена от полицейски орган Е. Л. Б., при 07 РУ-СДВР, с която на В. С. С. е наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок до 24 часа“, на основание чл.72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

В касационната жалба са наведени твърдения за незаконосъобразност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че решението е необосновано, доколкото няма посочени фактически и правни основания за задържането - цитирането на приложимата правна норма - чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР не е достатъчно, за да се приеме, че са спазени изискванията на закона. Твърди, че са необосновани изводите на СРС, че наличието на фактическото основание за издаването на заповедта се съдържа в докладните записки от 16 и от 18 декември 2024 г. Сочи, че докладните записки не са доведени до знанието му, защото са актове със специфична цел - да бъде уведомен началникът за случаите, в които органите на 07 РУ-СДВР са взели отношение и нямат за адресат задържаното лице. Твърди, че липсата на описани в заповедта фактически основания за издаването и, съставлява съществено нарушение на административно-

производствените правила. Заповедта е немотивирана, като докладните записки не заместват необходимостта от мотиви в самата заповед или в нарочен документ, към която тя да препраща. Излага доводи, че посочването на данни за извършени престъпления, съпричастност към престъпление /в случая по чл.130 НК/ при липсата на конкретни факти, които индицират неправомерно поведение на задържаното лице, не е достатъчно, за да се приеме, че е спазено изискването по чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР. Счита, че издаването на заповедта в случая не допринася за постигане на посочените цели и е неоснователна принуда върху дееца чрез лишаването му от свобода 24 часа. Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което заповедта да бъде отменена. В проведеното заседание касаторът, чрез своя процесуален представител адвокат Ч. поддържа липсата на фактически основания за издаване на заповедта за задържане. Не са описани никакви конкретни факти, които са наложили задържане на В. С. за деяние, което е извършено на 12.12.2024 г., а той се е явил доброволно на 16.12.2024 г. и на 18.12.2024 г. Твърди, че съдът е заместил липсващите фактически основания за задържането със свои изводи като е отразил в решението си, че има данни за упражнени различни форми на насилие. В заповедта за задържане са отразени данни по чл. 130 от НК, тоест не съответства посоченото в заповедта фактическо основание на действителното такова. Поддържа още, че съдът не е отчел, че е грубо нарушена целта на закона, доколкото той се е явил доброволно и не е имал намерение да се укрива или да пречи на разследването. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита пред двете инстанции - СРС и АССГ. Ответникът чрез своя процесуален представител юрк. А. А. е депозирал писмен отговор вх. № 367558/10.11.2025г. по жалбата, като моли да бъде отхвърлена, поради нейната неоснователност и да се остави в сила решението на СРС. Излага доводи, че към момента на взимане на ПАМ е имало изискуемите по смисъла на закона данни, които да пораждат възможност от задържане на жалбоподателя за срок до 24 часа. Формулирано е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че със заповед рег. № 3382зз-1046 от 18.12.2024г. издадена от Е. Л. Б., инспектор в 07РУ – СДВР, на основание чл.72, ал.1, т. 1 от ЗМВР в 16:30 часа на 18.12.2024г. жалбоподателят В. С. С. бил задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 07 РУ на СДВР. В процесната заповед било посочено, че задържането на жалбоподателя е във връзка със съмнение за извършено престъпление по чл.130 от НК. Заповедта била връчена на жалбоподателя, за което свидетелства разписката към нея; жалбоподателят бил освободен на следващия ден – 19.12.2024г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР. Издадена е в предвидената от закона – чл. 74, ал. 1 ЗМВР форма и има изискуемото по чл. 74, ал. 2 ЗМВР съдържание.

СРС е приел, че заповедта е законосъобразна от гл.т. на спазване на материално-правните норми. Не е налице нарушение на чл. 5 ЕКЗПОЧ. Не е налице непропорционалност. Заповедта е издадена съобразно целите, предвидени в ЗМВР.

Прието е още, че в настоящия случай се е установило наличието на подобни данни във връзка с които е образувано досъдебно производство № 2007/2024г. по описа на 07 РУ-СДВР за престъпление по чл.130 от НК.

Настоящия съдебен състав счита, че фактите по делото са били правилно установени от СРС, като съдът е приложил правилно материалния закон и не е констатирал допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на оспорената заповед за задържане.

Така постановеното решение е правилно.

В него са изложени подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон.

Настоящият състав изцяло споделя мотивите на СРС, поради което и препраща към тях.

В заповедта е посочено правно основание за издаването ѝ - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, както и фактическо основание за издаването ѝ на посоченото правно основание - достатъчно данни за извършено престъпление /установяване на съпричастност към извършено престъпление по чл.130 от НК, извършено на 12.12.2024г.в [населено място], [жк], [жилищен адрес] стая 415/.

Спазвайки принципа на служебното начало, съдът е установил, че действително към момента на издаване на заповедта данни за извършено престъпление са съществували, т.е. пред СРС е доказано посоченото в оспорвания акт фактическо основание, както и че същият съдържа правно и фактическо основание за издаването му. Въпросът за последващото му доказване не може да бъде предмет на разглеждане в административното производство, респ. нарушителят да черпи по този начин благоприятни правни последици за себе си. Дали ще бъде доказано или не е един бъдещ, евентуален юридически факт, който обаче е неотнормим в настоящето производство при преценката за законосъобразност на процесната заповед.

Според чл. 5, § 1, б. "с" КЗПЧОС никой не може да бъде лишен от свобода, освен в случай на законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Изпълнено е и изискването задържането да е извършено в съответствие с процедури, предвидени от закона.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност, както правилно е приел по същество и районният съд.

В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква „в“) от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по „обосновано подозрение“, че е извършило престъпление. Т. подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46).

В действителност, в заповедта не е описана фактическата обстановка, но съгласно съдебната практика няма пречка такова описание да се съдържа и в други документи от административната

преписка. В този смисъл е ТР № 16/1975 на ОСГК, съгл. което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка. В случая такива са приложените и приети по делото - ДП № 2007/2024г. по описа на 07 РУ-СДВР, пр.пр. № 61818/2024г. по описа на СРП, докладна записка относно извършена проверка по преписка № 3382 ЗМК-2007/2024г., заявление от Д. К. А.. Именно мотивите по преписката, относими към задържането, правилно се е позовал СРС и с оглед на това касационната инстанция споделя изводите, че задържането е мотивирано. То е мотивирано именно с извършваната от полицейските органи проверка за наличие на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

По силата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За да бъде приложена тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице. Понятието „данни“ по смисъла на ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката "задържане за 24 часа" по реда на чл.72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършване на съответното престъпление. В процесния случай такива данни са безспорно установени, като задържаното лице е било наясно с основанието за задържането му и изложените в тази връзка в касационната жалба доводи са неоснователни.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието „данни“ и „достатъчно данни“, следва изводът, че разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление, а единствено наличие на данни за извършено престъпление. Такива данни са установени по делото. В случая приложената ПАМ се оправдава от законовите цели за задържане.

При задържане на посоченото правно основание – данни за извършено престъпление, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. От събраните в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод за фактическите основания на задържането, в частност на причините за същото. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, да е повдигнато и предявено обвинение и т.н. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват задържаното лице със соченото нарушение не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.08.2025г., постановено по НАХД № 771/2025г. по описа на СРС,
НО, 13-ти с-в.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.